

afgifter til det offentlige, at dobbeltbeskatning helt eller delvis undgås.

Aktuelt er endvidere for tiden spørgsmålet om indgåelse af aftaler om *gensidig bistand i skattesager*. Sådanne aftaler er indgået mellem Sverige og Norge og mellem Sverige og Finland, og der er i juni 1952 indledet forhandlinger mellem Danmark og Sverige om en bistandsaftale.

Hovedformerne for den i de pågældende overenskomster omhandlede bistand er:

udveksling af oplysninger, dels uden begæring, dels efter særlig begæring i det enkelte tilfælde, og

inddrivelse af skat for det andet land.

Interessen for sådanne overenskomster mellem stater, der har indgået dobbeltbeskatningsaftaler, er stigende. Af særlig betydning vil det selvfølgelig være, at bistand som den nævnte kan ydes mellem de nordiske lande, hvor samkvemmet er så omfattende. Det må anses for værdifuldt, at oplysninger kan udveksles. Og der har vist sig i høj grad at være trang til bistand ved skatteinddrivelsen. Det kan herved oplyses, at de danske ambassader i Norge og navnlig i Sverige modtager anmodninger i meget stort tal fra danske kommuner om at søge at få restanter, der opholder sig i Norge og Sverige, til at afvikle deres skatterestancer. Disse anmodninger giver ambassaderne et betydeligt arbejde, men resultaterne er kun små, da ambassaderne jo ikke råder over noget som helst tvangsmiddel til at få restancerne ind.

Forudsætningen for, at Danmark kan indgå aftaler om bistand i skattesager må være, at der fra Danmarks side kan gives en tilsvarende bistand som den, der tilbydes fra anden side. Sådanne aftaler er baseret på gensidighed, og det kan selvfølgelig ikke forventes, at en stat vil være villig til at tilbyde omfattende bistandsydelse, såfremt den til gengæld kun kan opnå en bistand af begrænset omfang. Ved de foran omtalte forhandlinger mellem Danmark og Sverige viste det sig, at den bistand, der fra dansk side kan ydes, som følge af vor nugældende lovgivnings bestemmelser er langt mere begrænset end den bistand, som man fra svensk side ville yde Danmark, og som Finland, Norge og Sverige yder hinanden i henhold til de mellem disse lande indgåede bistandsaftaler.

Ikke mindst, fordi det må anses for meget uheldigt, om Danmark som følge af vor lovgivnings tilstand skulle komme til at

stå udenfor et nordisk samarbejde på dette område, er der ved nærværende lovforslag foreslået tilvejebragt det fornødne grundlag for, at Danmark kan deltage i de her omhandlede bistandsaftaler.

De nævnte begrænsninger i vor lovgivning foreligger navnlig på følgende punkter.

1. *Tilvejebringelse af oplysninger til brug for myndighederne i det andet land.*

I henhold til § 8 i lov nr. 392 af 12. juli 1946 (kontrolloven) kan skattemyndighederne i nærmere angivet omfang hos trediemand kræve oplysninger, der kan tjene dem til vejledning ved udførelsen af deres hverv. Efter denne formulering må det antages, at kontrolloven alene hjemler pligt for trediemand til at give oplysninger til vore skattelignende myndigheder til brug ved skatteansættelser her i landet, men ikke til at give danske skattemyndigheder sådanne oplysninger, som disse ønsker tilvejebragt som følge af en anmodning fra f. eks. en svensk skattemyndighed, der er interesseret i oplysningerne til brug ved en skatteansættelse af i Sverige skattepligtige personer eller selskaber. Såvel den svenske som den finske og norske lovgivning indeholder fornøden hjemmel til at tilvejebringe oplysninger til brug for myndigheder i andre lande, med hvilke overenskomst er indgået, og en tilsvarende hjemmel i dansk lovgivning vil være nødvendig, for at Danmark kan afslutte overenskomster med det nævnte formål.

Under hensyn hertil er det i § 3 — jfr. § 2, 1) — foreslået at de i lovgivningen indeholdte bestemmelser om pligt til at give oplysninger til brug for danske myndigheder ved påligningen af skatter og afgifter også kommer til anvendelse, når der i henhold til overenskomst med fremmed stat søges indhentet oplysninger til brug for vedkommende stats myndigheder.

2. *Inddrivelse af skat.*

I retsplejelovens § 596, stk. 2, er der (siden 1948) hjemmel til, under forudsætning af gensidighed, ved overenskomst med fremmed stat at vedtage, at skattekrav, som er *endeligt fastsat* i henhold til vedkommende stats lovgivning, skal kunne inddrives her i landet.

Den bistand, Danmark herefter kan yde, er på forskellige punkter mangelfuld og mere begrænset end den, der i henhold til de ovenfor nævnte overenskomster ydes de andre nordiske lande imellem.